

GÜNAHTA ISRAR EDİLİRSE

Cenâb-ı Hak, bu kâinatı ve içindeki bütün mevcudatı insan için yaratmış ve onu bu âleme en büyük gaye ve netice yapmıştır. Elbette insanın da kâinatın fevkinde bir gayesinin olması zarurîdir. **Bu gaye ise ancak Allah'a iman ve O'na ibadet ve itaat etmektir.**

İnsan hakiki insaniyet mertebesine ancak ibadet ile çıkabilir. Zira ibadet insanın hayvanî arzularını kayıt altına alır. Onu Mabûd-u hakikisine yaklaştırır. Ruhunu inkişaf ettirir, kalbini tasfiye eder. İnsanı yüksek ahlâk ve ulvî seciye sahibi kılar.

İnsanın fitri vazifesi ibadettir. Bu fitri vazifeyi terk eden insan, ruhen tedenni eder, günahların iç yüzündeki dehşetli çirkinliği göremez. İşlediği günahlar onu adım adım inkâra doğru götürülebilir. Günahları işleye işleye kalbi ve vicdanı kararır. Latifeleri söner, idraki felç olur. Muhakeme kabiliyetini kaybeder.

Malûmdur ki, âmirinin verdiği vazifeleri yapmayan bir memur, ona karşı önce mahcubiyet duyar. Eğer itaatsizliğe devam ederse sonunda bu mahcubiyet, yerini düşmanlığa ve isyana terk eder. Aynen bu misâl gibi insan da Mabûd-u Bilhak olan Allah u Azîmüştân'ın emir buyurduğu kulluk vazifelerini terk ettiğinde önce sıkılır, mahcup olur. Günaha devam ede ede, ibadetten hoşlanmamaya ve nefret etmeye başlar. Artık böyle bir insan, din ve mukaddesat aleyhindeki telkinlere kapılmaya hazır hale gelmiştir. Böyle bir insan, ulûhiyet, ahiret, kader, haşir gibi imanî meselelerde küçük bir vesveseyi, adi bir vehmi kuvvetli bir delil telâkki eder. Bu zan ile güya, mesuliyetten kurtulup selâmete çıkacağını vehmeder. **İfsat komiteleri bu tip insanları kolayca aldatıp kendilerine ram ederler.**